

Ens ha arribat

Cop a l'abril

Es comenta per Madrid que Mariano Rajoy prepara l'ajustament més dur de la legislatura per al mes d'abril. Sem-

bla que els eixos principals seran la pujada de l'IVA, el copagament sanitari i l'augment de l'edat de la jubilació.

L'avalador de Salgado

El nomenament d'Elena Salgado a la filial xilena d'Endesa va ser iniciativa de l'exministre d'Indústria Miguel Se-

bastián. El govern espanyol no en vol saber res, perquè l'Oficina de Control d'Interessos està en mans del PSOE.

Apunts

Lluís Martínez

Llengua

Ja ho veuen, com d'enrotllats som en aquest país. Que hi ha tres famílies que voldrien que l'espanyol fos la llengua vehicular de l'ensenyament? Doncs apa: posem en marxa la maquinària judicial, i vinga a abocar-hi temps i recursos, que per això hi som. Si les lleis que institueixen el català a l'escola fossin de fa uns mesos, aquest debat judicial es podria entendre. Però és que les lleis lingüístiques ja fa una trentena d'anys que estan en vigor. És a dir, que els infants que van començar a aprendre en català ja tenen edat de portar els seus propis fills a l'escola on es van educar.

I què ha passat? Vostès veuen que tothom parli en català arreu? L'espanyol ha desaparegut fins a convertir-se en una llengua residual, la pobra? Oi que no? Per tant, o una de dues: o en aquest país ningú aplica la llei de normalització –com de fet passa en alguns instituts, i ningú piula– o si s'aplica no té els efectes malèfics dels quals l'acusen els que només coneixen Catalunya per allò que els expliquen veus interessades, i no precisament en la convivència que diuen defensar.

Fa una trentena d'anys, com a periodista d'educació, vaig cobrir els primers judicis contra la llei de normalització lingüística. El cas va acabar amb tots els pronunciaments judicials favorables. I ja veuen com estem ara.

No creguin que, quan aquest nou cicle de sentències i recursos finalitzi, els que atribueixen a la llei de normalització tots els mals del món es donaran per satisfets. Aprofitaran qualsevol oportunitat per tornar a portar la llengua pròpia de Catalunya als tribunals. I ja cansa.

Les cares de la notícia

VICEMINISTRE SIRIÀ DEL PETROLI

Abdo Hussameddin

Renúncia en la dictadura síria

Baixar al-Assad, el dictador de Síria, està assassinant el seu propi poble per mantenir-se en el poder. Té el suport de Rússia, que ara pot canviar de parer, i de la Xina. Com va passar a Líbia, les desercions ja estan arribant al seu mateix govern. Al-Assad ha de marxar i posar fi a les penyalitats del seu poble.

MINISTRE D'EDUCACIÓ

José Ignacio Wert

Paraules i intencions

El govern espanyol, per boca del ministre d'Educació, ha dit que "acata" la sentència del TSJC sobre la immersió lingüística. El PP hauria de demostrar en el futur que aquest acatament implica una renúncia a utilitzar la llengua com a eina de desgast polític i de captació de vots a Espanya.

EXPRESIDENT DEL GOVERN

Jordi Pujol

Una posició clarivalent

Jordi Pujol no es refia de l'Estat espanyol. Considera que, digui el que digui, el seu objectiu final és l'homogeneïtzació total, un punt d'arribada que implica necessàriament la desaparició de la cultura catalana. Pujol és contundent: mani qui mani, l'Estat espanyol té mala voluntat envers Catalunya. La sentència d'ahir, doncs, no és el punt final, sinó una etapa més. Insistiran, amb un Estat al darrere, fins que se surtin amb la seva.

MINISTRA D'Ocupació

Fátima Báñez

Reforma a mitges

El procés de la reforma laboral que permetrà aprofitar al màxim la recuperació econòmica, quan arribi, avança amb pas ferm. El govern espanyol es lamenta que els sindicats no hi donin suport. No és retòric: les reformes que no es pacten, no s'apliquen o s'apliquen a mitges. Encara són a temps de negociar.

Vuits i nous

La Venus del Raval

Manuel Cuyàs

Ens reunim vint o trenta curiosos, i l'Esteve Riambau ens porta a veure el nou edifici de la Filmoteca del Raval de Barcelona, que ell dirigeix. En acabat, ens entaulem a Casa Leopoldo, que és allí mateix. La Rosa, la propietària del restaurant, la Nena del Raval, com li diu Arturo San Agustín, està esperançada. El Raval no acaba d'arrencar, els carrers del Robador i Sant Ramon segueixen allí amb les seves dones en exposició, i un centre com la Filmoteca pot afavorir la circulació i la renovació humanes del barri. En Riambau ens

informa que fa una setmana que han obert i ja han superat els espectadors que en igual temps sumaven a l'avinguda de Sarrià, lloc on la Filmoteca tenia l'anterior domicili. Riambau: a la nit també? "A la nit també." Comencem bé, doncs.

Durant la visita hem passat per la biblioteca. Excepcional lloc per consultar llibres i veure pel·lícules a través d'unes pantalles personalitzades. Una noia prenía apunts d'una seqüència que ella mateixa anava tirant endavant i enrere. Ja m'hi hauria quedat.

La Filmoteca ofereix dues sales de cine i en Riambau, que té un alt sentit de l'escenificació, ha començat per fer-nos entrar a la petita. "Ja hi som", he pensat en veure-la. "Una altra capsa de

bombons, com el Teatre Nacional: grans i espaterrants edificis amb la substància esquifida i escatimada." Després de provocar-nos aquesta reflexió, en Riambau ens ha fet passar a la gran. És molt gran, de les més grans de Barcelona. Bé, bé.

No he gosat dir-ho, però jo he quedat emocionat davant el projector professional que s'exposa al museu de l'edifici. Una emoció de llàgrima viva, pròpia d'un sentimental del cine. Es tracta d'una de les nou-centes màquines del model B-12 que la casa alemanya Baquer va fabricar entre 1951 i 1958. Ens ha dit en Riambau que funcio-

ANTHONY GARNER

naria amb la precisió de sempre si no fos que les noves tècniques l'han jubilat. No és permès, però la toco. És una peça bella, sinuosa i erecta com una venus negra. Des d'ara,

la Venus del Raval. Si les seves successores donen vida i veu a tants actors i històries com ella i, com ella, fan omplir sales grans i petites, tenim salvat el Raval, Nena.